

# DE KRONIEKEN VAN FOUNTAIN CREEK



Van Tamera Alexander zijn de volgende boeken verschenen:

De kronieken van Fountain Creek – trilogie van  
*Ontvlamd - Onthuld - Onthouden*

*De erfenis*

Timber Ridge Reeks, drie delen  
*Uit de verte - Verder langs de weg - Diep in mijn hart*

Belmont Reeks, drie delen  
*Een blijvende indruk - Van zeldzame schoonheid - Op lieflijke tonen*

Bell Meade Reeks, drie delen  
*Fluister zacht haar naam - Op weg naar haar hart -  
Het hart als inzet*

De Carnton romans  
*Kerst op Carnton*

Tamera Alexander

*De kronieken  
van Fountain Creek*

Roman

 **Uitgeverij Van Wijnen - Franeker**

© 2006 Tamera Alexander  
Oorspronkelijke titel *Fountain Creek Chronicles*  
Oorspronkelijke uitgever: Bethany House, een divisie van Baker Publishing  
Group, Grand Rapids Michigan 49516 USA  
© 2018 Nederlandse editie Uitgeverij Van Wijnen, Postbus 172, 8800 AD  
Franeker  
Vertaling Margriet Visser-Slofstra  
Omslagontwerp [studiogearox.com](http://studiogearox.com)  
Omslagbelettering Garage-bno, Kampen  
[www.uitgeverijvanwijnen.nl](http://www.uitgeverijvanwijnen.nl)  
ISBN 9789051945607 / NUR 302

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvou-  
digd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar  
gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch,  
door fotokopieën, opnamen, of op enige andere manier, zonder voorafgaande  
schriftelijke toestemming van de uitgever.

DEEL 1  
ONTVLAMD





## Dankwoord

*Aan mijn ouders, Doug en June Gattis*

Opgroeien onder jullie beschuttende liefde heeft mij gevormd voor de eeuwigheid, en daar ben ik jullie eeuwig dankbaar voor. Jullie liefde is in mij overgevloeid en heeft mij vleugels gegeven. En doet dat nog steeds. Dank dat u me voortdurend op het kruis hebt gewezen en in mijn leven als Christus voor mij aanwezig bent geweest.

*Voor mijn schoonmoeder, Claudette Harris Alexander*

U heeft mijn schrijfexpeditie in gang gezet door mij te laten zien dat Zijn liefde heel langzaam ontluikt. Ik vertrouw erop dat u kunt zien waar uw geschenk toe heeft geleid. We missen u elke dag weer. Spoor de mooiste wandelroutes op. Nog even, dan zijn wij ook Thuis.

*Ga niet af op zijn voorkomen en zijn rijzige gestalte. Ik heb hem afgewezen.  
Het gaat niet om wat de mens ziet: de mens kijkt naar het uiterlijk, maar de  
HEER kijkt naar het hart.*

**1 Samuël 16:7**



## Proloog

### **Colorado Territory, 1868 In de schaduw van Pikes Peak**

In gedachten had Larson Jennings dit moment al duizendmaal beleefd, toch bezorgde het hem nog steeds koude rillingen. Onrustig schuivend op zijn zadel staarde hij naar het kronkelige rotspad dat in de afgelopen vijf maanden zijn dromen, niet alleen 's nachts, ook overdag, had beheerst. Het blije vooruitzicht om thuis te komen, werd getemperd door een akelig voorgevoel dat elke stemming van feestvreugde verdrong.

Voorzichtig trok hij zijn leren handschoenen uit en keek naar zijn misvormde handen. Hij boog en strekte zijn vingers iets, waarbij zijn gezicht vertrok door de onaangename sensatie in zijn rechterarm. De huid was nagenoeg genezen, maar stond strakgespannen over de rug van zijn hand, en datzelfde gold voor meer dan de helft van zijn lichaam. Beelden uit die fatale nacht flitsten door zijn hoofd. Verblindend wit licht, ondraaglijke hitte.

Hij deed zijn ogen dicht. De herinneringen deden hem gejaagder ademhalen en lieten zijn huid tintelen. Het mag dan zo zijn dat hij de dood niet de overwinning heeft gegund, wel heeft die in de strijd een deel van hem opgeëist.

Hoe zou Kathryn reageren als ze hem zo zag? En hoe zou het haar de afgelopen maanden zijn vergaan, niet wetende waar hij was? De gedachte dat ze hem wellicht allang dood waande, raakte hem zo dat Larson er niet aan wilde denken. Kathryn zou er vast zijn... *Vast*.

Als hij een betere echtgenoot voor haar was geweest, als hij beter voor haar had gezorgd of als hij haar datgene had kunnen geven waar ze echt naar verlangde, misschien had hij dan een ander gevoel bij zijn

thuiskomst gehad. Maar hun onvermogen om kinderen te krijgen, had jaren geleden een kloof tussen hen geslagen. De waarheid van hun huwelijk was voor hem net zo onmiskenbaar als de littekens die zijn lichaam ontsierden. En dat was ook nog eens grotendeels zijn schuld – daar was hij nu wel achter.

Hij reed langs het espenbos dat de noordkant van hun land begrensdde en stak Fountain Creek op een ondiep punt over. Vervlogen herinneringen, gelukkiger herinneringen knabbelden aan zijn twijfels. Larson liet die gedachten graag toe. Kathryn was twintig geweest, toen hij haar naar dit gebied had meegenomen. De reis hiernaartoe vanuit Boston was zwaar geweest, maar ze had nooit geklaagd. Nooit. Met elke kilometer die ze aflegden, had hij haar stilzwijgende angst voelen groeien. Hij herinnerde zich één bepaalde nacht die ze tijdens een storm in de wagen hadden doorgebracht. Wind en regen hadden de prairie gegeseld, en ook al had haar stem getrild, Kathryn beweerde dat ze van het avontuur genoot. Tijdens die nacht had hij haar bemind en gezworen haar te beschermen en voor haar te zorgen. Een belofte die hij nog steeds wilde houden – hoe bescheiden hun werkelijkheid, in vergelijking met zijn dromen, ook had uitgepakt.

Kathryn betekende nu meer voor hem dan wat ook. Ze was meer dan zijn vrouw en zijn geliefde. Ze vulde hem aan op punten waarvan hij nooit had geweten dat hij daarin was tekortgeschoten. Hij betreurde het dat hij dicht bij de dood had moeten komen om de waarheid te zien. Hopelijk kon hij haar helpen verder dan zijn uiterlijk te kijken, om te kunnen ontdekken wie hij was geworden.

Toen hij de bocht om ging en het vertrouwde tafereel in beeld kreeg, ging zijn hart sneller kloppen. De aanblik van hun blokhut, liggend in de beschutting van de onlangs uitgelopen espen en wilgen, ineengedoken in de schaduw van de woeste bergen die altijd zijn thuis zouden zijn, benam hem nog steeds de adem.

Larsons maag trok samen, terwijl hij keek of er bij de boerderij beweging te zien was. Toen hij dichterbij kwam, waaide de wind vanaf de berg door de takken boven zijn hoofd. De deur van de blokhut ging krakend open. Hij sperde zijn ogen wijd open. Een golf adrenaline deed alle zenuwen tintelen.

‘Kathryn?’ bracht hij schor uit. Zijn stem klonk als een muziekdooze waarvan het binnenwerk was vastgelopen.

Hij liet zich van zijn paard glijden en wierp een blik op de schuur. Akelig stil.

Het duurde even voor hij zijn evenwicht had hervonden en hij weer gevoel in zijn benen had. Zijn rechterbeen deed pijn en hij had het liefst de stok gepakt die aan zijn zadel was bevestigd. Hij onderdrukte die neiging omdat hij niet wilde dat Kathryns eerste beeld van hem dat van een kreupele was. Zijn hart stroomde over van kwetsbaarheid, waardoor er slechts een enkele smeekbede overbleef.

*God, geef dat ze me nog steeds wil.*

Voorzichtig duwde hij de deur verder open en liep naar binnen. ‘Kathryn?’

Hij keek om zich heen. Niemand aanwezig. De deur naar hun slaapkamer was dicht. Hij liep de kamer door en trok de klink omhoog. De slaapkamer was leeg, op het bed na dat ze hadden gedeeld. Beelden van die laatste nacht hier met Kathryn flitsten door zijn hoofd. Ongeloof en bezorgdheid deden zijn maag in opstand komen.

Hij doorzocht de schuur en riep haar naam, maar zijn stem ging verloren in de wind die de bomen in beweging bracht. Zwoegend haalde hij adem, maar hij negeerde de pijn en klom weer in het zadel.

Later op de middag leidde Larson zijn paard een wat minder drukke straat in. De moeizame rit terug naar Willow Springs had hem uitgeput. Had hij er maar voor gekozen zijn zoektocht naar Kathryn hier te beginnen. Zijn hoop dat het haar was gelukt de boerderij te behouden, was echter te groot geweest. Hij spoorde zijn paard aan en doorzocht de plaatsen waar Kathryn eventueel zou kunnen zijn. Toen hij bijna de rand van het stadje had bereikt en zijn blik op een groepje mensen naast de kerk viel, riep hij zijn gedachten een halt toe.

Twee mannen waren bezig een kist aan touwen in een gat te laten zakken. Drie andere mensen keken zwijgend toe – een volledig in het zwart geklede vrouw en twee mannen naast haar. Terwijl hij in het voorbijgaan het groepje bekeek, voelde Larson plotseling medelijden met de overledene. Wat voor leven had die persoon geleid dat er maar

zo weinig mensen hun deelneming kwamen betuigen? Toen draaide de vrouw haar hoofd om en zei iets tegen de mannen naast haar. Het kon toch niet...

Een stekende pijn in zijn borst benam Larson de adem.

*Kathryn.*

Hij steeg af en wilde op haar aflopen. Iets hield hem echter tegen.

Kathryn liep naar de hoop aarde en pakte er een handjevol af. Ze deed een stap naar voren, aarzelde even, maar liet de aarde uiteindelijk door haar vingers glijden. Larson stond zo dichtbij dat hij de doffe klank van de grond en de kiezels op de kist hoorde. Hij was er zeker van dat hij haar zag huiveren. Ze bewoog zich langzaam en nadenkend.

Ze leek te zijn veranderd, maar toch, hij dronk haar beeld in. Hij voelde hoe de scherven van zijn leven weer bijeenkwamen.

Zijn gedachten hielden zich bezig met de vraag wie er in de kist zou liggen. Al snel meende hij dat het alleen Bradley Duncan kon zijn. Hij herinnerde zich die middag waarop hij de jongeman tijdens een bezoek aan Kathryn in de blokhut had aangetroffen. Ondanks zijn smeekbeden aan God in de afgelopen maanden om zijn jaloezie de kop in te drukken en om de kans te krijgen het weer goed te maken met zijn vrouw, kwam een bittere vonk diep vanbinnen opnieuw tot leven.

Larson boog zijn hoofd. Zou hij ooit de kracht bezitten om zijn oude aard af te leggen? Op dat moment draaide Kathryn zich naar hem om en wist hij dat het antwoord nee was.

Hij wilde het niet geloven. Hij kende het lichaam van zijn vrouw even goed als zijn eigen lijf, zowel als levendige herinnering als uit zijn dromen. De lichte welving onder haar rokken liet geen enkele twijfel bestaan. Larson had het gevoel of zijn benen het onder hem begaven.

Matthew Taylor, zijn voorman en vermeende vriend, stond vlak naast Kathryn. Taylor sloeg een arm om haar schouders en trok haar naar zich toe. Vloeibaar vuur vlamde door Larsons aderen. De voor hem belangrijkste twee dingen ter wereld had hij Matthew Taylor toevertrouwd: zijn boerderij en zijn vrouw. Het zag ernaaruit dat Taylor hem op beide terreinen in de steek had gelaten. En al doende had hij Kathryn iets gegeven waartoe Larson zelf nooit in staat was geweest.

Met Taylors hand onder haar arm liep Kathryn bij het graf vandaan.

Hij fluisterde haar iets toe. Ze glimlachte terug. Larsons hart veranderde in steen. Ze liepen hem voorbij alsof hij er niet stond. Hij voelde zich plotseling onzichtbaar. Voor het eerst in zijn leven zat het volkomen gebrek aan herkenning hem niet dwars. Verslagenheid en woede streden om de voorrang terwijl hij Kathryn en Taylor in de richting van het stadje zag lopen.

Toen de dominee was teruggekeerd naar de kerk en de grafdelvers hun taak hadden voltooid, liep Larson naar de rand van het graf. Hij wierp een blik op de tijdelijke grafsteen, waarna de lucht uit zijn longen werd geperst. Na het lezen van de naam op het gesplinterde oude hout zakte hij door z'n knieën. Zijn wereld kwam volledig op z'n kop te staan.

Pal onder de jaartallen 1828-1868 stond een naam...

LARSON ROBERT JENNINGS

## 1

**Vijf maanden geleden**  
**24 december 1867**

Larson Jennings tuurde door de bevroren ruit van de ingesneeuwde blokhut. Natte sneeuwvlokken joegen tegen zijn gezicht, maar hij merkte niet veel van de bijtende winterkou. Een langzaam opkomende gloed verwarmde zijn buik en terwijl hij hen tweeën bekeek, besloeg zijn hete adem de ijzige ruit.

De glimlach van zijn vrouw, haar lach, helemaal aan een andere man gewijd, wakkerde een pijnlijke herinnering aan en voelde als een messteek in zijn hart. Het kostte hem flink wat moeite om bij het binnengaan van de blokhut de deur niet te forceren.

Kathryn ging meteen staan. Haar bruine ogen werden overschaduwd door verbazing. 'Larson, wat ben ik blij dat je er bent.' Maar haar blik straalde iets anders uit. Ze zette haar kopje neer en liep bij haar stoel vandaan die naast Bradley Duncan aan de keukentafel stond. 'Bradley is thuis van de universiteit en kwam even langs... onverwacht.' Ze sloeg haar ogen neer en voegde er zacht aan toe: 'Om te praten...'

Bradley Duncan ging staan en sloeg daarbij bijna zijn kopje omver. Larson draaide zich om en wierp de geleerde jongen een woedende blik toe. Ook al was hij inmiddels drieëntwintig, met zijn gladde gezicht had hij nog steeds geen mannelijk voorkomen. In ieder geval niet in Larsons ogen. Larson was minstens vijftien centimeter langer en had het voordeel dat hij flink gespierd en zo'n dertig kilo zwaarder was. Hij minachtte zwakte en Duncan straalde juist zwakte uit. Omdat hij van jongs af aan had geleerd zijn postuur te gebruiken om te intimideren,

was Larson geneigd deze knaap simpelweg doormidden te breken.

Hij draaide zich om naar Kathryn om te kijken of op haar gezicht bedrog te lezen stond. Haar behoedzame uitdrukking nam niets van zijn woede weg. Het had hem altijd moeite gekost anderen te vertrouwen, en wanneer het om zijn vrouw en andere mannen ging, kostte hem dat extra moeite. Hij had gezien hoe mannen haar openlijk bewonderden en kon zich goed voorstellen welke gedachten onder de oppervlakte sluimerden.

‘Meneer J-Jennings.’ Duncans ogen schoten naar Kathryn en weer terug. ‘Ik ben even langsgekomen om deze boeken bij Kathryn af te geven. Ik heb ze in Boston gekocht.’

De manier waarop de jongen de naam van zijn vrouw uitsprak, stond Larson niet aan.

‘Ik dacht dat ze ze misschien wilde lezen. Daar houdt ze namelijk erg van’, voegde Duncan eraan toe, alsof Larson zijn vrouw niet al tien jaar kende. ‘Boeken zijn behoorlijk prijzig. En omdat uw boerderij er op het ogenblik niet te best voorstaat, dacht ik...’

Vrijwel onmerkbaar veranderde Kathryn's uitdrukking. Duncan zweeg. Larson voelde een stilzwijgende waarschuwing van zijn vrouw naar de jongen gaan die nu vlak voor hem stond te schutteren.

De razernij diep vanbinnen kwam tot uitbarsting. Een flinke dreun op Duncans kaak deed de jongen naar achteren wankelen.

Kathryn hapte naar lucht; alle kleur trok uit haar gezicht. ‘Larson...’

Zijn blik legde haar het zwijgen op. Hij greep Duncan bij zijn gesteven kraag en zijden hemd en sleurde hem naar buiten naar zijn elegante paard. Zodra Duncan was opgestegen, gaf Larson de volbloed een mep op de flank, waarna het dier ervandoor ging.

Kathryn wachtte hem bij de deur op. Ze had een sjaal om haar schouders geslagen en keek hem met ogen vol afkeuring aan. ‘Larson, je had niet het recht je zo te gedragen. Bradley Duncan is een eerbare jongeman.’

Larson sloeg de deur achter zich dicht. ‘Ik zag hoe hij naar je keek.’

Ze liet een ongelovig lachje horen. ‘Bradley beschouwt me als een oudere zus.’

Larson ging pal voor haar staan en keek haar boos aan. Ze verstijfde,

maar deinsde niet terug. Dat moest hij toegeven, dat had ze nog nooit gedaan. ‘Ik heb geen broers en zussen, Kathryn, maar neem van mij aan, zo kijkt een man niet naar zijn zus.’

Kathryn zuchtte, en een veelzeggende blik verzachtte haar uitdrukking. ‘Larson, nadat ik jou heb leren kennen, heb ik nooit naar een ander gekeken. Nooit’, fluisterde, terwijl ze langzaam een hand tegen zijn wang legde. Haar ogen glommen. ‘Het leven dat ik heb gekozen, is nog steeds het leven dat ik wil. Wat andere mannen denken, interesseert me niet. Ik wil jou, alleen jou. Wanneer neem je dat nu eens ter harte?’

Hij wilde haar hand wegduwen, maar de gevoelens die ze bij hem opwekte, waren krachtiger dan zijn behoefte om de situatie in de hand te houden. Hij trok haar tegen zich aan en kuste haar. Hij wilde maar wat graag geloven dat ze nooit naar een andere man, nooit naar een ander leven verlangde.

‘Ik hou van je’, fluisterde ze tegen zijn mond.

Hij trok zich terug en keek haar in de ogen. Hij wenste dat hij kon antwoorden. Maar dat kon hij niet. Diep vanbinnen zat iets op slot. Eigenlijk wist hij niet eens wat het was, maar hij had al jong geleerd dat het veiliger was het, diep weggestopt, verborgen te houden.

Er hing een glimlach om Kathryn's lippen, alsof ze zijn gedachten kon lezen.

Larson trok haar tegen zich aan en kuste haar nogmaals, veel zachter deze keer. Een zucht ontsnapte aan haar keel. Kathryn bezat een macht over hem die hem soms beangstigde. Hij vroeg zich af of ze dat zelf wel in de gaten had. Ze verdiende zo veel meer dan wat hij haar had gegeven. Hij zou degene moeten zijn die boeken en mooie spullen voor haar kocht – niet een halfverliefde jongeman. Hij wilde Kathryn graag omringen met de rijkdom die haar jeugd in Boston evenaarde en trots in haar ogen zien wanneer ze naar hem opkeek.

Een blik die hij al heel, heel erg lang niet meer had gezien.

Het vertrouwde gevoel van falen vermengde zich plotseling met de lieflijkheid van zijn vrouw. Larson verslapte zijn omhelzing. Voorzichtig haalde hij zijn vingers uit haar stevige, blonde haren. Haar



ogen waren nog steeds gesloten, en ze ademde met horten en stoten. Haar wangen vertoonden een blos.

Zachtjes gleed hij met zijn duim over haar lippen. Ondanks tien jaren van hard werken in dit ruige gebied was haar schoonheid alleen maar toegenomen. Geen wonder dat hij knechten betrapte op starende blikken.

Langzaam gingen haar ogen open. Hij probeerde hun diepte te peilen.

Kathryn zei dat ze nooit een andere man had gewenst, dat ze tevreden was met hun karige bestaan. En de manier waarop ze op hem reageerde en nu naar hem keek, deed hem bijna geloven dat zijn wantrouwen ongegrond was. Er was echter één ding dat Kathryn met heel haar hart had gewenst, en dat had hij haar niet kunnen geven. Hoezeer hij het ook had geprobeerd en ervoor had gebeden, zijn pogingen om haar verlangen naar een kind te vervullen, waren zonder resultaat gebleven.

Op dat moment stookte een duistere, vertrouwde aanwezigheid zijn gevoelens van tekortschieten op. Hij luisterde naar de onhoorbare stem, waarna de vonkjes van twijfel oplaaiden.

Hij deed een stap bij haar vandaan en draaide zich om. 'Ik heb nog werk te doen. Ik kom dadelijk weer binnen.'

Omdat hij de voorkeur gaf aan de vertrouwde decemberkou in Colorado boven de gekwetste teleurstelling in de ogen van zijn vrouw, smeed Larson de deur achter zich dicht.

Kathryn Jennings staarde naar de deur. De dreun klonk nog na in haar borstkas. Ze was het gewend deze klank van haar man te horen, op allerlei manieren. Ook al kwam Larsons emotionele terugtrekking nooit meer als een verrassing, het knaagde altijd wel aan haar hart. Ze drukte een hand tegen haar mond en dacht terug aan zijn kus.

Heel even deed ze haar ogen dicht en wenste – niet voor het eerst – dat Larsons begeerte evenzeer naar *haar* zou uitgaan – naar wie zij was – als naar haar genegenheid. Zou er ooit een moment komen waarop hij haar in zijn innerlijk zou toelaten? Waarop hij alles met haar zou delen wat hem kwelde, de demonen met wie hij in zijn slaap worstelde?

Ze keek naar beneden naar haar strak ineengevouwen handen. Nachtenlang had ze hem vastgehouden, terwijl hij half lag te slapen en half van zijn zinnen beroofd was, en kreunend fluisterde over zijn moeder die allang dood en begraven was.

Maar niet vergeten, en ook niet vergeven.

In de wetenschap dat hij binnenkort zou terugkomen en vooruitlopend op zijn stemming, ging Kathryn verder met het avondeten. Ze voegde een klontje boter toe aan de aardappelen, bedroop de ham, en liet de bladzijden van haar herinnering terugbladeren naar gelukkiger dagen – naar die dag waarop ze Larson voor het eerst had gezien. Zelfs toen al had ze gevoeld dat een deel van hem diep was weggestopt. Maar aangezien ze jong en idealistisch was, had ze zijn sombere stuursheid intrigerend gevonden. Ze was ervan overtuigd dat zij de sleutel bezat om zijn mysteries te ontrafelen. De tijd had die overtuiging echter flink aangetast.

Ze pakte twee borden uit de buffetkast, degene die ze alleen bij heel speciale gelegenheden gebruikte. Ook al was hun blokhut aan de voet van de Rocky Mountains in de winter ingesneeuwd, woonden ze kilometers bij hun burens vandaan en was het een halve dag rijden naar Willow Springs, het lukte haar toch de feestdagen in de gaten te houden. En dit was de meest bijzondere feestdag van het jaar.

Een halfuur later zaten ze tegenover elkaar aan tafel. Er werd nauwelijks van het met zorg bereide voedsel gegeten en de feestelijke stemming waar Kathryn die ochtend op had gehoopt, was ver te zoeken.

‘Wat heb je Duncan vanmiddag verteld?’ Met een ongewoon rustige stem verbrak Larson de stilte.

Kathryn trok haar wenkbrauwen op tot een onuitgesproken vraag.

Hij bleef haar een tijdje aankijken, waarna hij zijn aandacht weer op zijn bord richtte. ‘Heb je hem over de boerderij verteld?’

Ze schudde haar hoofd en begreep toen pas waar hij op doelde. ‘Nee, dat heb ik niet gedaan’, zei ze zachtjes, in de wetenschap dat haar antwoord hem zou kwetsen. Ongetwijfeld had Duncan het van anderen gehoord, wat betekende dat de situatie er slechter voorstond dan ze had gedacht.

Larson schoof zijn stoel naar achteren en ging staan. Een onzichtbaar gewicht duwde op zijn brede schouders, waardoor hij er ouder uitzag. 'Ik ben van plan een aantal paarden te verkopen om ons erdoorheen te slepen. En als we de komende lente de markt op kunnen, als de winter niet al te streng wordt, dan redden we het nog wel een jaar.'

Kathryn knikte en keek een andere kant op. Het nieuws stemde haar ernstig. Omdat ze voelde dat haar man haar aankeek, keek ze terug en glimlachte, in de hoop dat het er oprecht uitzag. 'Het komt vast goed.'

Larson liep naar de deur en trok zijn jas aan. Hij legde zijn hand op de klink en sprak zonder achterom te kijken. 'Het eten smaakte goed vanavond, Kathryn. Heel erg goed.' Hij zuchtte. 'Ik heb nog wat te doen. Ga maar vast naar bed.'

Ze ruimde de tafel af en waste af. Terwijl ze de borden afdroogde, liet ze een vinger langs het gouden randje glijden. Vier jaar geleden had ze die van haar moeder cadeau gekregen. Slechts twee borden waren onbeschadigd aangekomen. Ze waren het laatste cadeau dat Elizabeth Cummings voor haar dood aan haar had gegeven. De wetenschap dat haar moeder ditzelfde bord ook in handen had gehad, gaf Kathryn het gevoel dichtbij haar te zijn. Haar gedachten gingen terug naar de twee brieven die ze haar vader na het overlijden van haar moeder had geschreven. De brieven waren weliswaar niet ongeopend teruggekomen, maar William Cummings had ze evenmin beantwoord. Zijn kennelijke gebrek aan interesse voor haar leven – ook al was dit niet nieuw voor Kathryn – haalde nog steeds oude wonden open.

Omdat ze weigerde stil te staan bij zaken die ze niet kon veranderen, zette Kathryn de borden weer in de buffetkast. Haar hand kwam in aanraking met een houten kistje dat zorgvuldig achterin was weggestopt. Binnen in het kistje klonk een gedempt geklingel, gevolgd door een enkele haperende klank. Met een blik over haar schouder naar de deur haalde ze het doosje tevoorschijn.

Kathryn deed het deksel omhoog en de gedachte aan wat erin zat, deed een warme golf van herinnering langs haar ruggengraat omhoogtrekken. Een glimlach trok om haar mond, ondanks de behoedzaamheid die haar verwachting temperde. Het was inmiddels heel wat

maanden geleden dat ze zichzelf toestemming had gegeven het doosje tevoorschijn te halen, ook al had ze er de afgelopen weken talloze keren aan gedacht. Met name vanwege de strenge winter die ze doormaakten. Wat zou er gebeuren als het de hele winter door zo koud bleef?

Eén enkel voorwerp had zich in de doos genesteld. Voorzichtig begon ze de verfrommelde randen van een krant van 24 december 1857 te ontvouwen. De ironie van de datum op de krant bracht opnieuw een glimlach teweeg. Precies tien jaren waren er verstreken sinds zij de beslotenheid van haar jeugd was ontvlucht voor een nieuw, veelbelovend leven met de man die haar hart had veroverd.

En die dat hart nog steeds bezat, ondanks het feit dat het leven heel anders was verlopen dan ze zich had voorgesteld.

Ze haalde het muziekdooosje tevoorschijn en streek met haar vinger over de gladde lak. Het was het laatste en lievelingsmuziekdooosje dat ze van haar ouders had gekregen, ter gelegenheid van haar zeventiende verjaardag. Telkens kreeg ze een doosje dat kleiner was dan de vorige, met een bijzondere vorm en een prachtige melodie. Zes jaar geleden had ze van al die doosjes afstand gedaan, op deze ene na.

Ze keek even achterom naar het bevroren raam dat halfbedekt was met sneeuw, om daarna weer naar het doosje in haar handen te kijken. Soms miste ze het beschermde wereldje vol voorspoed. Niet dat ze haar leven met Larson wilde omruilen. Ze wenste alleen dat hun boerderij wat meer succes had gehad. Zowel voor hem als voor haar.

Ze draaide zachtjes aan het sleuteltje in de bodemplaat en deed haar best het niet al te strak op te winden. Toen ze het dekseltje optilde, stakte haar adem bij het horen van de vertrouwde melodie. Het doosje was van mahonie gemaakt en met goudblad ingelegd. Verreweg de mooiste van de verzameling en veel meer waard dan alle andere. Het zou een aardige som opleveren.

Kathryn voelde bij die gedachte enige aarzelingen opkomen, maar duwde die stilletjes weg. Ze geloofde even sterk in de dromen van haar man als hij en zou er alles voor over hebben om hem te helpen. Maar als ze opnieuw een moeilijke tijd tegemoet gingen, dan hadden ze in ieder geval nog iets achter de hand.

Ze verloor zichzelf in het zangerige melodietje, ging staan en liep